

Titlu original (eng.): Love is my destiny

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale
CAMERON, LETTY

Răsplata modestiei / Letty Cameron
Traducător: Ileana Dinu

București: Editura și Tipografia Alcris, 2019.

ISBN 978-606-736-277-0

I. Aurelian Micu (Editor)

II. Alexandra Piripitsis (Redactor)

III. Ioan Drăghici (Lector)

821.111.31=135.1

Colecția „EL și EA“

LETTY CAMERON

Răsplata modestiei

Traducerea și adaptarea în limba română de:

ILEANA DINU

Editura și Tipografia
ALCRIS

Ultimele aparitii ale colectiei “EL și EA”

1051	Miranda Lee	-Dragoste de vânzare
1052	Renee Shann	-Un test dificil
1053	Barbara York	-Dragoste și îndoielii
1054	Lisa Crawford	-Misiune dificilă
1055	Ann Hurley	-Focul creației
1056	Ramona Stewart	-Speranța nu moare
1057	Brooke Hastings	-Atractia mării
1058	Beth ea Creese	-Domnița din Cipru
1059	Kate Freiman	-Zeița cu părul de aur
1060	Teresa Dawson	-Festivalul vinului
1061	Renee Shann	-Bărbatul potrivit
1062	Gail Douglas	-Vreme furtunoasă
1063	Monica Lewty	-Dorință nestăvilită
1064	Leigh Stanford	-Balsam pentru rânilor trecutului
1065	Kristen Robinette	-Iubind cu speranță
1066	Susana Thorson	-Dama de companie
1067	Norma Jeffrey	-Nodul strâns al dragostei
1068	Victoria Leigh	-Dragoste de soră
1069	Julie Fontange	-Anotimpul schimbărilor
1070	Mary Freeman	-Play-boy
1071	Donna Carlisle	-Coșmarul
1072	Caitlin Clark	-Capcana minciunii
1073	Catherine Airlie	-Formula magică a dragostei
1074	Roseanne Hunter	-Acea vară a renunțării
1075	Marianne Wurtz	-Ochi de tigru
1076	Anne Brock	-Locul doi câștigă
1077	Barbara Steel	-Vrăjitorul din Portland

Capitolul 1

– Greșești, Cara, spuse Steven Griffith în timp ce așteptau să se schimbe culoarea semaforului. Nu e normal să demisionezi fără să-ți fi găsit mai întâi altă slujbă!

– Știi prea bine motivul, Steve.

Mașina demară și Cara râse forțat.

– Cara, ești absolventă a facultății de istorie, ai făcut un an de practică pedagogică, ce-ți lipsește? întrebă Steven.

Cara făcu o grimasă.

– Am trecut examenele prin bunăvoiețea directorului școlii. Deocamdată n-ai experiență, mi-a spus el, dar cu timpul vei învăța cum să faci o clasă să te asculte.

– Înțelegi că nu ţi-ai făcut un serviciu demisionând de la școală fără să ai în vedere o altă slujbă? Imaginează-ți cum va arăta asta în biografia ta.

Steven apăsa brusc pe frână, pentru că-i apăruse un pieton în față.

– N-ai avea nicio sansă, adăugă el.

– Cred că nu mi s-ar acorda mai mult de un interviu, spuse Cara cu amărăciune. Directorul școlii m-a avertizat că este posibil să nu obțin nici atât nu din cauza pregătirii mele, ci a problemelor de disciplină.

– Problema ta, spuse Steven măhnit, este că nu te-ai impus în fața copiilor. I-ai lăsat să facă ce vor și când un profesor face aşa ceva nu mai poate ridica pretenții.

Cara oftă.

– Cât mai avem de mers? Sunt foarte emoționată. Aș vrea să fi trecut deja de acest interviu.

– Mda, altă găselniță de-a ta! spuse Steve. Ai citit acel anunț din ziar că nu știu ce bătrână caută o damă de companie și ai răspuns fără să te gândești. Damă de companie! Cu inteligență și frumusețea ta, să faci față toanelor unei bătrâne!

– De ce judeci pe cineva înainte de a-l cunoaște?

– Ce înger binevoitor ar publica un asemenea anunț în ziar? Cum sună anunțul?

Cara închise ochii, făcând un efort să-și amintească.

"Tinerele care se prezintă pentru acest post trebuie să fie necăsătorite și să nu dorească să-și schimbe acest statut. Nu va aplica nicio persoană care are intenții de căsătorie, nu va folosi cosmetice și va purta permanent uniformă."

– Chiar și în pat? întrebă ironic Steven. Mă mir că n-a adăugat „să nu aibă admiratori sau curtezani”. În ce secol

trăiește doamna asta? Nu în secolul douăzeci și unu, cu siguranță.

– Salarial e motivant, spuse Cara, încercând să ignore spusele lui Steven.

– Numai o naivă ca tine ar putea să aplice pentru o asemenea slujbă, Cara.

– Îți mulțumesc, Steven, ești foarte înțelegător.

– Cara, draga mea, nu-mi răstălmăci cuvintele. Tu ești iubita mea. Când vom avea bani, vom cumpăra o casă decentă și ne vom căsători. Mă duc mâine să-ți cumpăr un inel și aș prefera să nu te mai entuziasmeze tot felul de oferte.

– Nu insista, Steven. N-am de gând să stau cu brațele încrucișate văzând cum muncești pe rupte ca să câștigi bani pentru casa pe care intenționăm s-o cumpărăm.

Cara scoase o hârtie din poșetă.

– Hotelul Cardosa. Cred că suntem aproape.

– Practic am ajuns. Parchez pe o stradă laterală, ca nu cumva bătrâna doamnă să aibă spioni care să-i spună că ai venit însoțită de un bărbat. Mai ales de unul care vrea să se însoare cu tine!

El se aplecă să-și sărute.

– Știi că te iubesc, da? Chiar dacă acum nu arăți grozav.

Cara replică, iritată:

– Ce sens avea să arăt atrăgătoare? Cum să mă fi machiat, dacă în anunț este căutat cineva care...

– Știi, știi. Dar nu trebuie să mergi îmbrăcată ca bunica. Uite, pantofi cu șireturi, o pătură în carouri drept fustă și o

jachetă care arată ca din Primul Război Mondial.

Ea deschise portiera și spuse:

– Steve, mă tem.

– Nu te teme, iubito. Nu-mi pasă dacă primești sau nu postul. Cine organizează interviul?

– Un reprezentant al doamnei Driver, scria în anunț.

– Bărbat sau femeie?

Cara clătină din cap. Nu știa.

– Păi, dacă e bărbat se va uita la tine, se va încrunta și probabil îți va da slujba!

Steve făcu o grimă să, apoi ieși din mașină ca să ajute să coboare. Se uită în susul și în josul străzii să vadă dacă nu sunt observați, o sărută rapid pe buze, apoi urcă și trânti portiera.

Cel care lua interviul de angajare era bărbat, observă Cara când bătu la o ușă și i se spuse să intre. Bărbatul care stătea la birou era foarte înalt, îmbrăcat într-un costum elegant pe care doar cineva cu mulți bani și-l putea permite. Avea un aer nonșalant și privirea unui om inteligent.

Carei îi trebuiră câteva secunde să decidă să ridice capul ca să-l privească. Constată că o cerceta scrutător, analizând fiecare piesă de îmbrăcăminte începând cu jacheta care părea luată de la second-hand, apoi fusta în carouri despre care

RĂSPLATA MODESTIEI

9

Steven spusese că e o fostă pătură, pe care el le privi cu dispreț.

Dacă s-ar fi aflat în fața doamnei Driver, Cara n-ar fi fost deranjată. Angajatoarea era normal să-o verifice atent pe cea care-i va fi companioană. Dar ce drept avea acest străin arrogant cu ochi negri, bărbia parcă tăiată în piatră și cu gura cu buze pline să supună unei asemenea examinări?

– Haina, te rog, spuse bărbatul întinzând mâna spre ea.

– Multumesc, dar aş vrea să-o păstrez.

Mâna bărbatului rămase întinsă.

– Hotelul are încălzire centrală. Chiar dacă temperatura de afară este caracteristică lunii martie, în interior este foarte cald. Așadar, haina!

Bărbatul era încăpățanat. Cara presupuse că interviul va fi scurt, la obiect. Nu era obișnuită ca la un interviu să i se ceară să renunțe la piese din îmbrăcăminte. Roși la gândul acesta. Nu-și scosese bluza cu panglici albe pe care o îmbrăcăse dimineață; înlocuise doar blugii și jacheta cu ceea ce Steve numea „îmbrăcăminte de bunică”.

Nici în visurile cele mai avântate nu-și imaginase că i se va cere să-și scoată haina. Pentru că sub acea haină se ascundeau forme care l-ar fi făcut să se întrebe dacă nu cumva o are în față pe miss Univers.

Întrucât nu putea ignora mâna întinsă, Cara își scoase haina și i-o întinse. El o examină cu răceală înainte să-o arunce pe un scaun, făcându-i semn să se așeze pe scaunul din față sa.

Cara se așeză pe marginea scaunului, palidă și temătoare.

Interviu se încheia oare înainte de a începe?

– Numele? întrebă el.

Oare nu știa să citească? Era scris pe formularul completat.

– Cara Hirst.

– Vârsta?

Și asta era scris, dar era probabil prea lenes să calculeze.

– Douăzeci și patru de ani.

Bărbatul ridică circumspect din sprâncene.

– Conform acestui formular, ești născută în septembrie, iar acum suntem în luna martie.

Așadar, știa să citească și să socotească!

Cara își privi degetele pe care le încrucișase pentru a avea succes.

– De fapt, am douăzeci și trei și jumătate.

– Ocupația?

De ce-i punea atâtea întrebări de care ar fi putut s-o scutească citind formularul completat? Și cum putea să-i spună; "am fost profesoară, dar am renunțat la slujbă. Acum sunt șomeră, una din miile care nu mai pleacă dimineața de acasă, nu areun tren de prins, o ușă de deschis, nicio tablă pe care să scrie?"

Nu, nu-i putea spune nimic din toate acestea bărbatului din fața ei. Nu trebuia să-l lase măcar să intuiască ce dezastru era viața ei acum, cum îi căzuse cerul în cap cu două luni în urmă, când directorul școlii o chemase în biroul lui să-i spună că rezultatele examinării la clasa ei nu s-au îmbunătățit și nu reușea să păstreze disciplina la clasă...

RĂSPLATA MODESTIEI

– Am fost profesoară, răsunse fără să-l privească.

Se lăsă tăcerea, apoi el întrebă:

– Ai fost? Ai renunțat?

Să-i spună adevărul, că de fapt ei au renunțat la ea? S-a uită încă o dată la el. Chipul lui era rece și impersonal. Nu era un chip care să te invite la confidențe. Era probabil acolo în calitate de reprezentant al unei agenții de angajare, poate chiar proprietarul agenției. Oricine ar fi fost, nu-l va mai vedea niciodată. Nu voia să-si deschidă inima în fața acestui individ detașat, dezinteresat și ironic.

Reuși să ocèlească întrebarea într-un mod inteligent:

– Numele angajatorului meu este menționat acolo.

Oare individul va fi mulțumit cu răspunsul ei? Dar bărbatul trece la următoarea problemă.

– Scrie aici că ești absolventă a facultății de istorie.

Ea se încruntă.

– Da, am fost o simplă profesoară de istorie!

El schiță un zâmbet ironic.

– Falsa modestie nu m-a impresionat niciodată, miss.

Câtă aroganță!

– Uite ce este, domnule...

El nu-și spusese numele, ceea ce o dezavantaja.

– Nu înțeleg de ce trebuie să fiu supusă acestui adevărat interogatoriu ca pe vremea Inchiziției doar pentru că am completat acel formular pentru o slujbă care nu are nimic în comun cu predarea istoriei. Am crezut că anunțul este pentru o damă de companie...

– De ce dorești slujba asta?

Întrebarea lui o descumpăni, fiind cât pe ce să-i spună adevărul. „Pentru că am nevoie disperată de o slujbă. Nimic altceva nu m-ar face să doresc să lucrez pentru o bâtrână”.

– Pentru că, mintea ea, consider că pot face față. Pentru mine ar fi ceva nou și...

El o întrerupse din nou.

– Crezi că ai calități potrivite?

Nu, recunoscu în gând.

– Da, spuse în schimb cu voce tare.

– Ai răbdare, solicitudine și atenție, cerințe necesare pentru acest post?

Ea trase aer adânc în piept și-și umezi buzele uscate.

– Cred că da.

El clătină ușor din cap.

– După explozia nervoasă pe care ai avut-o când te-am acuzat de falsă modestie, mă îndoiesc.

– Nu e cinstit! izbucni Cara. Nu mă aflu aici ca să analizăm caracterul meu.

Așadar, își pierduse din nou răbdarea! Cara se ridică ținând poșeta cu o mâna și îndepărând părul blond care-i căzuse pe față cu cealaltă.

– Vă mulțumesc că v-ați obosit să-mi luați acest interviu, domnule. Nu vă deranjați să-mi plătiți deplasarea până aici, îmi retrag solicitarea. Îi puteți spune doamnei Driver care probabil v-a angajat să susțineți aceste interviuri în numele ei, că din fericire Cara Hirst a renunțat datorită aportului dumitale,

vigilentei, întrebărilor исcusite, interrogatoriului pe care mi l-ai luat și capacitatea de netăgăduit de a face oamenii să-și arate adevărul caracter, în loc de apariția docilă pe care plănuiseră să-o arate!

– Miss Hirst, haina dumitale!

El se apropiu, ținând haina departe de el. Cara o luă și o îmbrăcă, dar bărbatul se postă între ea și ușă.

– Este dreptul celui care ia interviul să anunțe terminarea lui, iar persoana interviewată trebuie să se conformeze. Te rog să te așezi la loc pe scaun.

Tonul lui tăios o făcu să se supună. După ce aștepta întoarcerea ei la scaunul pe care stătuse, el se așeză pe colțul biroului cu brațele la piept și întrebă:

– Spune-mi, îți dorești această slujbă?

– Da, domnule... răsunse ea cu capul plecat.

– Smith. Știi probabil că doamna Flora Driver este foarte bogată.

– Da, am dedus din salariul pe care-l oferă.

– Acest salariu generos nu este oferit degeaba. Cere în schimb devotament de la o Tânără care să fie la dispoziția ei ziua și uneori și noaptea. O persoană altruistă care să-i execute ordinele fără să pună întrebări, fără să protesteze. Crezi că ești persoana potrivită?

Cara înghiță cu greu nodul din gât ca să poată răspunde:

– Cred că dumneata poți aprecia.

– Vrei să fiu sincer?

Cara încuviașă.